

ARHIMANDRIT DOSOFTEI FLOREA

ANA-MARIA RĂDULESCU*

S-a născut în ziua de 7 decembrie 1910, în cătunul Rusănești, care aparținea de comuna vâlceană Giulești, în casa tinerilor țărani Nicolae și Petra Florea. La puțin timp după naștere a fost botezat în biserica „Sf. Ioan Botezătorul“ din Giulești cu numele de Dumitru. A absolvit clasele primare din comuna natală, unde s-a făcut remarcat de învățătorul satului și mai ales de preotul paroh de acolo, datorită inteligenței sale deosebite și a spiritului evlavios. Prin urmare, s-a înscris la Seminarul Teologic „Sf. Nicolae“ din Râmnicu Vâlcea, instituție care acorda burse celor fără posibilități materiale, pe care l-a absolvit în anul 1928. Iar la numai 18 ani a pășit pe porțile Mănăstirii Cozia și a devenit frate.

Impresionat de calitățile morale, trăirea și pregătirea teologică a fratelui Dumitru Florescu, episcopul Chesarie Păunescu¹ a cerut ca acesta să fie tuns monah la vârsta de numai 20 de ani². În mănăstire fusese remarcat și de viitorul mitropolit al Basarabiei, Efreim Enăchescu³, pe atunci exarh al Episcopiei Râmnicului-Noului Severin, care l-a tuns în monahism în ziua de 20 decembrie 1930, cu numele de Dosoftei. În perioada 1 aprilie 1930 – 30 decembrie 1934 fusese închinoviat la Mănăstirea Cernica pentru a-și putea continua studiile teologice la Facultatea de Teologie din București.

După obținerea licenței în teologie a fost numit, cu ordinul nr. 8581 din 17 august 1934, cântăreț la Mănăstirea Polovragi, Gorj⁴, post pe care îl ocupa începând cu data de 1 august a aceluiași an, funcție pe care a îndeplinit-o până la 1 aprilie 1936. Pe atunci stareț al mănăstirii era un apreciat teolog al timpului, protosinghelul Vichentie Mănescu, care era, de asemenea, un cunoscut apicultor. Acesta condamna folosirea în biserici și mănăstiri a lumânărilor din parafină care afumă frescele și recomanda ceara naturală, utilizată de strămoșii noștri, cunoscuți pentru aceasta până la Veneția.

Pe vremea aceea la Mănăstirea Polovragi mai erau viețuitori: protosinghelul Hariton Pătrașcu, ierodiaconul Antonie Mereuță, monahii Grațian Radac, Efreim Suci, Irimia Pleșa, Ghenadie Munteanu și frații Ioan D. Tuia și C. Drăgănescu⁵.

* București.

¹ Detalii despre acesta în Mircea Păcurariu, *Dicționarul teologilor români*, ediția a doua, Ed. Enciclopedică, București, 2002, pp. 357-358.

² Arhiva Episcopiei Râmnicului, dosar 552 m, file nenumerate.

³ Detalii despre acesta în Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 172.

⁴ Arhiva Mănăstirii Polovragi, dosar nenumerotat pe anul 1934.

⁵ *Ibidem*, anul 1936.

În anul 1938 monahul Dosoftei Florea a devenit casierul Mănăstirii Polovragi, asigurându-i acesteia o prosperitate nemaîntâlnită până atunci. Prin urmare, la numai 28 de ani, în ziua de 21 decembrie 1938, la Sfânta Patriarhie, a fost hirotosit duhovnic de către arhiepiscopul Veniamin Pocitan⁶.

Odată cu instalarea episcopului Hușilor Nifon Criveanu⁷ ca mitropolit al Olteniei, Dosoftei Florea a devenit stareț al Mănăstirii Cozia, cu ordinul nr. 105 din 12 martie 1940⁸. La această mănăstire se aflau 26 de viețuitori, dintre care îi amintim pe ieromonahii Calinic Bălan și Nifon Băicuș, și pe protosinghelul Amfilohie Mănăilescu⁹.

La 1 aprilie 1940 mitropolitul Nifon Criveanu l-a hirotosit protosinghel pentru Mănăstirea Cozia. Totodată a devenit și exarh al Mitropoliei Olteniei, ocupându-se și de buna funcționare a Școlii eparhiale de cântăreți de la Cozia, fiind delegat al Sfintei Mitropolii în cadrul Comitetului școlar, alături de părinții unor elevi, de profesori și de directorul Solomon Ciobescu¹⁰. A îndeplinit această funcție în perioada 1 noiembrie 1942 – 1 noiembrie 1944¹¹.

În calitate de exarh, Dosoftei Florea, influențat direct și de starețul Mănăstirii Tismana, protosinghelul Gherasim Iscu¹², care a murit în închisorile comuniste, a propus înființarea de centre duhovnicești pe județe, după modelul centrelor postliceale (în perioada interbelică fiecare județ avea un liceu desemnat ca fiind cel mai valoros, unde de obicei se desfășurau examene de bacalaureat; de exemplu, în cazul județului Dolj era desemnat Colegiul Carol I, pentru județul Gorj – Liceul Tudor Vladimirescu, pentru județul Mehedinți – Liceul Traian, pentru județul Vâlcea – Liceul Alexandru Lahovari, pentru județul Romanși – Liceul Ioniță Asan din Caracal).

Astfel, el cerea ca: 1. În județul Gorj centrul să fie Mănăstirea Tismana, de care să depindă mănăstirile Strâmba, Logrești, Crasna, Topolnița, Polovragi; 2. În județul Vâlcea, centrul să fie la Mănăstirea Frăsineiu sau la Cozia, de care să depindă mănăstirile Cornet, Ostrov, Frăsinei, Govora, Bistrița și Arnota.

Stareții din fiecare centru trebuiau să se adune de două ori pe an în zi de duminică sau sărbătoare, să distribuie credincioșilor iconițe și cărți, să slujească în sobor, să țină predica zilei respective, să împartă sume de bani celor săraci și apoi să ia masa împreună în trapeza mănăstirii. După masă trebuiau să se desfășoare conferințe despre monahism și să se facă recenzii ascetico-mistice¹³.

Ulterior, alături de Gherasim Iscu, Dosoftei Florea va propune Sfântului Sinod, ca mijloc de rezistență în fața agresiunii ateismului adus de armatele bolșevice, înființarea unei facultăți de teologie la Mănăstirea Tismana, unde monahii să fie pregătiți în vederea apărării credinței creștine. Această inițiativă nu a fost acceptată de

⁶ Detalii despre acesta în Mircea Păcurariu, *op. cit.*, pp. 369-370.

⁷ Detalii despre acesta în *Viața bisericească în Oltenia. Anuarul Mitropoliei Olteniei*, Craiova, 1941, pp. 116-130; Mircea Păcurariu, *op. cit.*, p. 146.

⁸ Arhiva Episcopiei Râmnicului, dosar 552 m, file nenumotate.

⁹ *Viața bisericească în Oltenia. Anuarul Mitropoliei Olteniei*, Craiova, 1941, pp. 844-845.

¹⁰ Licențiat în teologie cu doi ani de studii în străinătate pentru doctorat, profesor specialist în tipicul bisericesc, *ibidem*, p. 49.

¹¹ Arhiva Episcopiei Râmnicului, dosar 552 m, file nenumotate.

¹² Detalii despre acesta în Arhiva Mănăstirii Tismana, dosarele 1942-1945.

¹³ Arhiva Mănăstirii Polovragi, dosar nenumotat pe 1942.

Sfântul Sinod, datorită presiunilor venite din partea guvernului Petru Groza, care considera inițiativa ca venind din partea „forțelor reacționare“, ostile puterii sovietice.

Dosoftei Florea a mai propus înființarea unei mănăstiri de fecioare, care să se constituie într-un reper moral, în condițiile dezământului generat de cel de-al doilea război mondial, dar și a unei mănăstiri alcătuită numai din monahi titrați în teologie (în cazul Mitropoliei Olteniei Mănăstirea Tismana), la care să se asocieze și intelectuali din lumea mireană, cu bună pregătire filosofică. Se creau astfel premisele a ceea ce va fi în viitor mișcarea Rugul Aprins de la Mănăstirea Antim din București.

Ca urmare a îndemnului mitropolitului Nifon Criveanu și a exarhului Dosoftei Florea, peste 300 de preoți și călugări au devenit misionari peste Nistru, în special în Transnistria. Pentru cei de acolo, prin grija acestuia și a mitropolitului Nifon, s-au tipărit la Cozia, Râmnicu Vâlcea și Craiova mii de cărți de ritual, broșuri cu viețile sfinților, iar în atelierele mănăstirești s-au confecționat obiecte de cult, veștminte preoțești și cruciulițe. Este remarcabilă activitatea protosinghelului Firmilian Ciobanu de la Mănăstirea Polovragi, student în arte frumoase, care a pictat mii de icoane pentru credincioșii ortodocși români, ruși și ucraineni.

Protosinghelul Dosoftei Florea a devenit preot misionar în Transnistria, unde a avut gradul de căpitan în armată. Acolo a botezat și cununat mii de credincioși, ale căror biserici fuseseră distruse de Stalin și ai căror preoți asasinați. Totodată, sub gloanțele și loviturile de tun din prima linie, a asigurat asistență spirituală celor răniți, i-a îngropat pe cei căzuți pe câmpul de onoare și a contribuit substanțial la organizarea unor cimitire ale eroilor și la ridicarea unor troițe cu numele acestora¹⁴.

Timp de peste patru ani (1 iulie 1940 – 1 august 1944) a fost președintele Eforiei mănăstirilor oltene, asigurând buna funcționare a fermei de 500 de ha acordate Mitropoliei Olteniei pentru mănăstirile din cuprinsul eparhiei, fermă care era situată la Comanca – Romanai¹⁵.

În anul 1943 protosinghelul Dosoftei Florea a absolvit Seminarul pedagogic universitar „Spiru Haret“ din București, cu specialitatea principală religia și secundară istoria, ceea ce îi permitea să predea în învățământul liceal și mediu teologic (seminarii și academii teologice).

Ca urmare a bogatei sale activități, protosinghelul Dosoftei Florea a fost hirotesit arhimandrit de către mitropolitul Nifon Criveanu, în ziua de Bobotează a anului 1944.

Încă de când a intrat în monahism, Dosoftei Florea a avut multiple legături cu părintele Ion Marina, viitorul patriarh Justinian, care era președintele secției vâlcene a Societății Preoțești „Renașterea“, și care avusese un rol substanțial în crearea Casei de ajutor reciproc pentru ajutorarea familiilor preoților și monahilor fără posibilități materiale, în caz de deces.

Acuzat de organele de ocupație sovietică că a făcut propagandă împotriva Uniunii Sovietice, la 1 noiembrie 1944 Dosoftei Florea s-a retras ca stareț la Schitul Ostrov-Călimănești, fiind numit titular de către episcopul locotenent Atanasie Dincă la 1 februarie 1947.

¹⁴ Autobiografie Dosoftei Florea, Arhiva Episcopiei Râmnicului, dosar 552 m, file nenumerate.

¹⁵ *Ibidem*.

Ca stareț, pe lângă calitățile sale duhovnicești, care au transformat schitul într-un loc de pelerinaj frecventat de turiști și mai ales de localnici, arhimandritul Dosoftei Florea s-a dovedit a fi și un excepțional gospodar. Astfel, a spălat pictura bisericii, a restaurat toate icoanele mănăstirii, a făcut stranele, o masă și un iconostas sculptat, a construit gardul bisericii schitului pe care l-a întărit cu tamburi de fier, a construit un pridvor de zid, trotuare de la biserică la casa starețului, a obținut de la Ministerul Minelor pentru Schitul Ostrov cele două corpuri de casă de lângă sera de la fosta societate „Govora Călimănești”¹⁶. A refăcut casa starețului, adăugându-i o sală pe mijloc, iar în spate o cameră pentru bucătărie, baie, WC, a construit o casă cu două camere pentru nevoile schitului, a strâns circa 200 m³ de piatră pentru închiderea schitului cu zid, piatră care ulterior a fost luată la Centrul eparhial și folosită la construirea zidului din jurul sediului Episcopiei Râmnicului. În același timp, urmărirea realizarea unui muzeu de artă religioasă care să cuprindă cărți vechi, manuscrise, icoane, veșminte preoțești, documente în chirilică, precum și a unei bogate biblioteci, izvor de informare și trăire duhovnicească pentru localnicii din Călimănești precum și pentru cei veniți la odihnă și tratament.

Până în 1948, când învățământul religios a fost desființat din școli, arhimandritul Dosoftei Florea a fost profesor de istorie și religie la gimnaziul din Zătreni – Vâlcea.

În august 1949 fostul mitropolit al Olteniei, Nifon Criveanu, a fost găzduit pentru 25 de zile de către arhimandritul Dosoftei în chiliile Schitului Ostrov, al cărui bun prieten și colaborator era¹⁷. Atunci i-a propus acestuia să participe la o serie de acțiuni menite să mențină drepturile repetat încălcate ale Bisericii Ortodoxe Române, supusă presiunii regimului totalitar comunist. Fostul mitropolit al Olteniei a refuzat însă această propunere, după cum rezultă din documentele de urmărire informativă întocmite de organele de Securitate¹⁸.

Datorită relațiilor sale cu Nifon Criveanu, dar și pentru că, conform cuvintelor unui plutonier-major de Securitate „se roagă pentru robi din închisori cari aceștia sunt legionari”¹⁹, arhimandritului Dosoftei Florea i s-a întocmit dosar personal de către Securitatea din Râmnicu Vâlcea la 26 septembrie 1949²⁰.

Din însărcinarea patriarhului Justinian și cu binecuvântarea episcopului Iosif al Râmnicului și Argeșului, arhimandritul Dosoftei a fost numit în anul 1950 profesor de practică agricolă la Școala eparhială de cântăreți bisericești de la Cozia. Buna funcționare a acestei școli era o necesitate pentru parohiile din diverse localități din Oltenia și nu numai, văduvite de posturile de cântăreți bisericești ca urmare a celui de-al doilea război mondial, când mulți dintre ei au căzut pe câmpul de luptă sau au fost obligați să părăsească Biserica și să se încadreze în diverse întreprinderi de stat.

În anul 1952 a devenit președinte al Consistoriului monahal eparhial din Episcopia Râmnicului și Argeșului, într-un moment de răscruce pentru viața monahală din această zonă, când au avut loc arestări masive de preoți și călugări. De multe ori, în

¹⁶ *Ibidem*.

¹⁷ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 1, f. 18.

¹⁸ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 5241.

¹⁹ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 1, f. 17.

²⁰ *Ibidem*.

cadrul Consistoriului monahal, cu toate presiunile din partea Securității și a Departamentului Cultelor, părintele arhimandrit Dosoftei Florea a reușit să salveze confrăți de-ai săi, monahi și monahii care altfel ar fi fost alungați de comisiile de epurare sau chiar anchetați și arestați²¹. De aceea, pentru compromiterea Schitului Ostrov, în anul 1954, la ordinul Departamentului Cultelor, părintele a trecut printr-o anchetă determinată de acțiunile unui confrate monah, dovedit a fi debil mintal.

În ziua de 15 aprilie 1958 arhimandritul Dosoftei Florea a fost ridicat din chilie de către organele de Securitate din Râmnicu Vâlcea, în urma unei percheziții. Ce se întâmplase? La 3 martie 1958, în comuna Polovragi, ca urmare a denunțurilor unor locuitori, a fost arestat fostul colonel Iulian Popovici, comandantul jandarmeriei orașului Odessa între anii 1942-1943. Acesta fusese declarat criminal de război în urma implicării în asasinarea populației civile formată din evrei și ruși, ca urmare a aruncării în aer a Comandamentului Armatei Române, situat într-o clădire din Odessa. El avea asupra sa un carnet în care erau notate toate persoanele care îl ajutaseră în timp ce se ascundea de autoritățile comuniste. Fiind dat în urmărire generală, arhimandritul Dosoftei Florea l-a găzduit o perioadă la Schitul Ostrov, apoi l-a recomandat arhimandritului Gherasim Bica, fost stareț al Mănăstirii Polovragi (1941-1946), care la rândul său s-a adresat protosinghelului Veniamin Nicolae de la Mănăstirea Polovragi, rugându-l să-l ajute pe Iulian Popovici. De fapt, călugării de la Polovragi îi mai dăduseră lui Iulian Popovici un ceai cald și alimente atunci când se afla ascuns în pădurile din apropierea mănăstirii. Ca urmare a ajutorului acordat fugarului, părintele Dosoftei Florea a fost anchetat la sediul Securității din Craiova, intentându-i-se un mare proces în care erau implicate 33 de persoane, monahi și civili, pentru a crea impresia unui complot, care, chipurile, urmărea să răstoarne regimul de democrație populară prin mijloace violente, cu ajutorul forțelor imperialiste. Printre cei implicați în proces se numărau: protosinghel Emilian Gâțu, Tit Moldovan, Veniamin Nicolae, Gherasim Bica, maica Nicodema Vasilache de la Tismana, Tatiana Răduleț – stareța Mănăstirii Tismana, fostul colonel Mitroescu Stelian, Sandu Florescu, merceologul Cooperativei „Propășirea”²².

În ziua de 24 septembrie 1959, Tribunalul Militar Craiova (Regiunea II) l-a condamnat, prin sentința nr. 197, pe starețul Schitului Ostrov la 9 ani de temniță grea, pentru „delictul de încurajare la crimă, de activitate intensă contra clasei muncitoare, acordând găzduire și ajutor alimentar criminalului Iulian Popovici”²³. Condamnarea a rămas definitivă prin decizia nr. 569/1959 a Colegiului Militar al Tribunalului Suprem²⁴. Iată ce se spunea într-o notă informativă dintr-unul din dosarele sale, cu privire la perioada de detenție în Penitenciarul de la Craiova: „În celulă avea o ținută de misticism religios exagerat, făcea liturghii, bine înțeles ascuns pe după paturi și sfințea anafura pe care o împărțea cu ceilalți deținuți”²⁵.

După pronunțarea condamnării de către Tribunalul Militar din Craiova, părintele arhimandrit a fost transferat la Galați, unde s-a făcut o triere a celor arestați și

²¹ Vezi *Autobiografia lui Dosoftei Florea* Arhiva Episcopiei Râmnicului, dosar 552 m, file nenumerate.

²² Interviu din octombrie 2003 al lui Toma Rădulescu cu Mărinică Muscă, frate la Mănăstirea Polovragi în timpul areștărilor.

²³ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 1, f. 82.

²⁴ *Ibidem*, f. 83.

²⁵ *Ibidem*, vol. 3, f 68.

judecați, care a durat 2-3 zile²⁶. Apoi a fost transportat cu un bac la colonia de muncă Strâmba din Balta Brăilei. Colonia era formată din mai multe barăci între care deținuților le era interzisă trecerea. Aici s-a întâlnit cu o serie de preoți ortodocși din Oltenia, precum: Constantin Vlădoianu din Târgu Jiu și Gheorghe Roșca (tot din județul Gorj), dar și din alte locuri, precum preotul Vartolomeu Dolhan²⁷ (slujitor la Catedrala mitropolitană din Iași și cunoscut pictor bisericesc).

Ulterior a trecut și prin lagărele de muncă de la Salcia-Brăila, Strâmba, Grinduș²⁸. În Deltă, la Periprava și Prundu, i-a întâlnit pe: șeful stației de cale ferată de la Călimănești – Ion Oproiu, Ruscu – impiegat de mișcare din Brăila, Gazi – contabil din București, Ion Pelinescu din comuna Băiculești – Argeș, preotul ortodox Cornel Dascălu de la Mitropolia Sibiului și preotul ortodox Gheorghe Roșca din Gorj²⁹. Totodată a cunoscut o serie de fruntași ai Bisericii Greco-Catolice, printre care se afla Prunduș Silviu Augustin, doctor în teologie la Roma, angajat la arhiva Episcopiei în slujba episcopului Iuliu Hossu, și care contribuia alături de Dosoftei Florea și de alți prelați de alte confesiuni la rezistența spirituală din închisorile comuniste. Ulterior, Prunduș Silviu Augustin, alături de mai mulți monahi și preoți ortodocși și greco-catolici, printre care se afla și arhimandritul Dosoftei Florea, a semnat un memoriu adresat lui Nicolae Ceaușescu în anul 1971, în care cereau reînființarea Bisericii Greco-Catolice. După datele avute la dispoziție, această acțiune primise acordul tacit al Patriarhului Justinian, încrezător în perioada de relativă destindere care a urmat ocupării Cehoslovaciei de către trupele sovietice în 1968. Tot în detenție, a mai cunoscut alți vestiți teologi greco-catolici: Ion Ploscaru (1911-1968), cu specializări la Strasbourg și Paris, devenit după 1960 episcop de Lugoj, pe vicarul acestuia, Dumitru Sălăgean, pe Ion Duma, episcop în clandestinitate din Târgu-Jiu, pe George Mangra, dar și pe preoții romano-catolici Iosif Gonciu din Pitești și Mihai God din Băile Herculane³⁰, pe preoții frați romano-catolici Santa din Secuime, dar și diverși sectanți care refuzau cu îndârjire să renunțe la convingerile lor religioase în ciuda muncii de reeducare la care erau supuși³¹.

Arhimandritul Dosoftei Florea a executat ultima parte a detenției la Formațiunea 0830 din Periprava – Delta Dunării, unde a fost maltratat de multe ori din cauza neîndeplinirii planului de muncă, căci era deshidratat și anemic datorită regimului de exterminare pe care îl suferea. S-a îmbolnăvit și de dizenterie, dar datorită credinței sale, prin rugăciune a reușit să se salveze³². Pe când descărca lemne de pe un bac, a fost văzut de comandantul coloniei de muncă Grădina, maiorul Ioanițiu, cunoscut pentru comportarea lui aspră cu deținuții³³, transportând un lemn mai mic. Ca

²⁶ *Ibidem*, vol. 4, f. 180.

²⁷ *Ibidem*, f. 181.

²⁸ Arhiva CNSAS, Dosar Rețea nr. 20648, f. 29.

²⁹ *Ibidem*, f. 30.

³⁰ *Ibidem*, f. 27.

³¹ *Ibidem*, f. 30.

³² Arhiva Episcopiei Râmnicului, Dosarul 552 m, filă nenumărată.

³³ Octavian Roske (coord.), *Mecanisme represive în România (1945-1989)*. Dicționar biografic H-L, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, București, 2004, p. 190.

urmare, a fost admonestată de acesta și amenințată cu pedeapsa. Ulterior, comandantul a ajuns șef la Competrol Pitești³⁴.

Pedeapsa pe care trebuia să o execute până la 18 aprilie 1967 a fost amnistiată prin Decretul general de grațiere nr. 411/1964, fiind pus în libertate în ziua de 29 iulie 1964³⁵. Lipsit de orice resurse materiale, a fost ajutat de episcopul Râmnicului și Argeșului, Iosif Gafton, cu o sumă importantă pentru acele vremuri – 500 de lei – și găzduit la Mănăstirea Turnu. Provizoriu, până la primirea acordului Departamentului Cultelor, s-a stabilit ca duhovnic la Mănăstirea Dintr-un Lemn, fără să primească salariu³⁶.

O scrisoare datată 12 august 1964, adresată episcopului Râmnicului de către 353 de locuitori din Călimănești, îl ruga pe acesta să permită revenirea arhimandritului Dosoftei Florea la Ostrov, ca stareț³⁷. O altă notă informativă, din 30 septembrie 1964, arată că la episcopie fusese depus un memoriu semnat de peste 600 de persoane din Călimănești, în care se preciza că „părintele Dosoftei a suferit mult pe nedrept pentru credință și că spre a se reface credința celor ce semnează etc., etc., Dosoftei să fie adus la Ostrov”³⁸. Nota fusese predată organelor de Securitate de către un lucrător la episcopie, care cerea să se împiedice reînțoarcerea părintelui în Călimănești, dar și încadrarea sa ca preot la o parohie, „fiind un reacționar înnăscut, dușman al regimului comunist, cu mare putere de influențare a credincioșilor ortodocși”. Această notă a determinat Securitatea, cu ajutorul împuternicitului Departamentului Cultelor, să împiedice numirea în orice orăș a arhimandritului Dosoftei Florea³⁹.

Fiind solicitat de către episcopii Valerian al Oradiei și Teofil Herineanu (fost greco-catolic) al Vadului, Feleacului și Clujului, arhimandritul Dosoftei Florea a fost împiedicat de către organele de Securitate, care nu i-au permis închinovierea în eparhiile din Ardeal, datorită strânselor relații pe care le avea cu reprezentanții cultului greco-catolic. Prin urmare, la 1 ianuarie 1965 a fost numit preot paroh la Valea Porcului, azi Aluniș, comuna Tutana, situată într-o zonă muntoasă din județul Argeș, greu accesibilă, dar unde a reușit să refacă viața spirituală, prin măsuri precum repararea bisericii parohiale și refacerea cimitirelor cătunelor din zonă. Departamentul Cultelor nu i-a aprobat solicitarea de numire ca preot la parohiile Sâmburești – Olt și Fișcălia – Vâlcea⁴⁰.

În anul 1967 a cerut să reorganizeze Mănăstirea de la Cotmeana - Argeș, cu condiția acordării unor fonduri pentru salvarea bisericii mănăstirii, care era în stare de degradare. Deoarece i s-au refuzat aceste fonduri, arhimandritul Dosoftei Florea nu a acceptat numirea ca preot la această mănăstire.

La 24 ianuarie 1967 a semnat un memoriu adresat ziarului „Scânteia”, prin care cerea să se recunoască Biserica Greco-Catolică⁴¹.

³⁴ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 3, f. 46.

³⁵ *Ibidem*, f. 149.

³⁶ *Ibidem*, f. 54.

³⁷ *Ibidem*, f. 56.

³⁸ *Ibidem*, f. 63.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ Arhiva Episcopiei Râmnicului, Dosar 552 m, filă nenumărată.

⁴¹ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 2, f. 149.

La intervenția Patriarhului Justinian și a episcopului Râmnicului și Argeșului, Iosif Gafton, Departamentul Cultelor a aprobat, în sfârșit, numirea sa începând cu data de 1 august 1969, în postul IV de la paraclisul Sf. Mănăstiri Curtea de Argeș, stavropighie patriarhală, după ce în 1968 fusese numit de Patriarhie profesor spiritual la Seminarul de la aceeași mănăstire, unde era director un apropiat al Patriarhului, părintele Ilarion Craioveanu⁴².

A suferit toată viața datorită bățăilor îndurate în închisoare, fiind grav bolnav de sciatică și ajungând anchilozat la Curtea de Argeș, unde a căzut din picioare pe stradă și a fost dus la spital de oameni⁴³.

Amintirea sa la Călimănești nu se ștersese, comunitatea creștină de aici neputându-se împăca cu despărțirea de bunul lor păstor spiritual. Astfel, într-un memoriu al credincioșilor din Călimănești, din 22 noiembrie 1969, adresat Patriarhului Justinian, și care purta sute de semnături, se arăta că: „În schitul din Ostrov a fost un călugăr, Dosoftei Florea, care timp de 13 ani a slujit cu sfințenie în această bisericuță. A fost credincios atât religiei cât și Dumneavoastră și la tot lucrul bisericesc. Este foarte bine văzut aici, căci corespunde din toate punctele de vedere. El a suferit pedepse mari, fără a fi vinovat în gradul de măsură cu care a fost pedepsit, căci pe vremea aceea, cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-au făcut greșeli mari, dându-se pedepse mari la unii care nu erau în cauză și care au fost omorâți pe nedrept⁴⁴”.

Cooptat ca informator de către organele de Securitate la 17 februarie 1975, a fost scos din rețea în mai 1982, deoarece era nesincer și informațiile pe care le oferea nu aveau nici o relevanță⁴⁵. După scoaterea din rețeaua de informatori Securitatea a dirijat două-trei „surse“ din mănăstire pe lângă el, redeschizându-i dosar de urmărire informativă⁴⁶. Neîncrederea Securității față de Dosoftei Florea este demonstrată și de cele afirmate în anul 1971 de către un maior de Securitate la adresa acestuia: „e un hoț mare, nu e preot, șobolan bătrân, uite așa te întoarce, parcă e șarpe de ăla Boa, care secolăcește⁴⁷”.

În anul 1983 încă trăia și făcea obiectul unei urmăriri permanente.

⁴² Arhiva Episcopiei Râmnicului, Dosar 552 m, filă nenumărotată.

⁴³ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 2, f. 125.

⁴⁴ Arhiva Episcopiei Râmnicului, Dosarul 552 m, filă nenumărotată.

⁴⁵ Arhiva CNSAS, Dosar Rețea nr. 20648, f. 3.

⁴⁶ *Ibidem*, f. 20 verso.

⁴⁷ Arhiva CNSAS, Dosar Informativ nr. 2703, vol. 2, f. 122.

Anexă

INSPECTORATUL JUDEȚEAN ARGEȘ

Strict secret

Securitatea de Oraș Curtea de Argeș

7.05.1982

14.05.1982

Aprobat,

col. [indescifrabil]

REFERAT⁴⁸Cu propunere de excludere din rețeaua informativă
a informatorului „Argeșeanu Gheorghe“

[...] născut în comuna Fîrtășești – Vâlcea⁴⁹, preot călugăr în cadrul Mănăstirii Curtea de Argeș.

La 20.04.1958⁵⁰ a fost arestat pentru favorizarea infractorului Popovici Iulian (fost colonel de jandarmi), apoi condamnat de Tribunalul Militar Craiova la 9 ani închisoare, din care a executat numai o parte, deoarece în 1964 a fost grațiat.

În timpul detenției a cunoscut unii conducători greco-catolici condamnați pentru activitate clandestină și care l-au convins probabil să adere la biserica greco-catolică⁵¹, situându-se pe pozițiile celor care au refuzat să revină la ortodoxism. Așa se explică unele memorii făcute de acesta în favoarea fostei biserici greco-catolice.

La 17.02.1975 a fost recrutat ca informator al organelor noastre pentru încadrarea informativă a unor persoane aflate în atenția noastră și care lucrau la fostul Seminar Teologic din Curtea de Argeș, legătura cu acesta ținându-se de serviciul I. Din august 1981 acesta a fost luat în legătură de organul nostru.

De la recrutare și până în prezent a furnizat materiale informative însă fără valoare operativă, dovedindu-se a fi nesincer, deoarece o serie de legături ale sale le-a ascuns, așa cum sînt legăturile cu legionarul Nicolaescu Bebe pe care îl sprijinea material⁵² cât și legăturile sale cu episcopi clandestini greco-catolici ca: Prundiș Augustin din Cluj, Frățilă Octavian din Alba Iulia, Mangra Gheorghe din Oradea, Sălăgeanu Dumitru, Ploscaru Ion din Lugoj ș.a.

Dată fiind nesinceritatea sa, propunem excluderea [...] și luarea sa în lucru prin D.U.I.⁵³.

Seful Securității Orașului
Locotenent colonel,
Negrilă Gheorghe

⁴⁸ Arhiva CNSAS, Dosar Rețea nr. 20648, ff. 3-4.

⁴⁹ Datele de stare civilă sunt greșite în acest referat.

⁵⁰ Dată inexactă, Dosoftei Florea fiind arestat pe 15 aprilie 1958, conform documentelor de arhivă.

⁵¹ Afirmare nefondată, necexistând dovezi în acest sens, arhimandritul Dosoftei Florea ducând o viață exemplară de monah ortodox.

⁵² Dumitru (Bebe) Nicolaescu, originar din Râmnicu Vâlcea și decedat în 1965, era paralizat, iar arhimandritul Dosoftei Florea l-a ajutat din milă, ca și episcopul Iosif Gafton, părintele Veniamin Nicolae și părintele Tit Moldovan de la Mănăstirea Polovragi, preotul Paulin Leca de la Mănăstirea Frăsinei, pr. Nifon Băicuș de la Mănăstirea Cozia, maicile de la Mănăstirea Dintr-un Lemn și chiar Patriarhul Justinian, Arhiva CNSAS, Dosar Rețea nr. 20648, f. 27, f. 196, f. 198.

⁵³ Dosar de urmărire informativă.

THE ARCHIMANDRITE DOSOFTEI FLOREA

Abstract

The paper presents the life of Dosoftei Florea beginning with the school time and continuing with the climbing of the church hierarchy.

Because he was accused of propaganda against the Soviet Union he retired as abbot to Ostrov-Călimănești hermitage.

Later he was arrested by the "Securitate" and sentenced. Thus he was sent to the camps from Salcia-Brăila, Strâmba, Grindu.

The penalty he was about to execute until 18th of April 1967 was annested. He was released on 29th of July 1964. He suffered all the rest of his life because of the beating he endured in prison. His remembrance is still vivid in Călimănești.